

[Statsministeren.]

fulgtes af et daarligt eller to daarlige Aar, saaledes som det sker i vistnok alt Erhvervsliv.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal beskylder mig nu for at have sigtet Landmændene for at være letsindige Gældsstiftere, og det ærede Medlem gaar saa vidt, at han endog siger: Statsministeren talte her om, at der skulde træffes Foranstaltninger imod, at de letsindige Landmænd stiftede for megen Gæld. Jeg er godt klar over, hvad disse Vendinger skal bruges til, de skal nu gaa deres Sejrgang ude i Landet i Venstrepressen: Statsministeren har talt om letsindig Gældsstiftelse, om de letsindige Landmænd. Jeg har ikke med et Ord brugt saadanne Vendinger, men det er jo en nem og behagelig Maade, naar man selv konstruerer det, som Angrebet skal rettes paa. Det er ikke noget ukendt, jeg har oplevet det adskillige Gange før, paa den Maade konstruerer Venstre selv sit Grundlag for Forargelse. Nu er der Basis, det staar i det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Tale, at Statsministeren har kaldt Landmændene for letsindige Gældsstiftere; det er omtrent, som om det stod i Bibelen, for nogle i hvert Fald, og det kommer nu, under behørige Instrumenters Brug, til at vandre rundt ude i Landet.

Men jeg vedstaar, hvad jeg har sagt, at der har været Jobberi i Ejendommene i Prisstigningsperioden, og det skal det ærede Medlem vel vogte sig for at benægte. I den Jobberiperiode blev der trukket Penge ud af Ejendommene i Form af Prioriteter, og disse Forhold er det, der endnu sætter deres Præg paa Landbrugets Forhold og tynger Landbruget som Helhed.

Det ærede Medlem rettede nu sine Udtalelser om den saakaldte Skatteprioritet. Han oplyste, at der maatte være sket en Fejl, han havde kun anslaaet den til 1 Milliard, de 250 Mill. Kr. var en lille Fejlhøring, eller hvad det nu var. Men selv Milliarden synes jeg, det er vanskeligt at naa, thi jeg gaar stadig ud fra, hvad det ærede Medlem har sagt, og ikke hvad han mulig kan have tænkt. Det ærede Medlem sagde om Regeringen — paa Sp. 166 findes det —, at af Hensyn til Landbrugskrisen saa „bør den først og fremmest fjerne den Skatteprioritet paa ca. 1¼ Milliard Kr., som det offentlige alene ved Ejendomsskatternes Stigning uretmæssigt har sat ind siden 1914.“

Der er jo ingen, der kan være i Tvivl om, at det er Landbrugerne, der skal lettes, at det er Landbrugerne, der har denne Skatte-

prioritet, og at det er i Forhold til Stigningen siden 1914, at det ærede Medlem gør sit Overslag; der er ikke Mulighed for nogen Fortolkning, synes jeg. Og Stigningen siden 1914 er 35 Mill. Kr. paa Landbrugets Ejendomme.

Det ærede Medlem tager fejl, naar han mener, at mit Udgangspunkt har været de samlede Landdistrikters Ejendomme. Nej, det er ud fra den samme Beregning baade fra 1910 og 1930, at jeg har regnet Stigningen, altsaa med den Udskillelse af Landbrugets Ejendomme, som jeg anser for naturlig, naar det er Landbrugets Byrder, der er Tale om. Det er jo Landbrugskrisen, der har foranlediget disse Klager over Skatterne; der er ikke Spor af Mening i, hvis en Smed — saaledes som jeg har hørt det blive sagt ude i Landsbyen — tjener Penge ved at plyndre Landmændene, at han skal have Skattelettelse eller andre Fordele, det maa være dem, der trænger, Landbrugerne, som altsaa er blevet ugunstigt behandlet af Smeden, der skal have Lettelser.

Altsaa, denne Deling mellem Landbrugets Ejendomme og de andre, den er ganske naturlig, netop ud fra hele den Betragtning, som er Grundlaget for alle Forhandlingerne her. Og denne Deling, som jeg altsaa anser for saare naturlig, den er ikke — saaledes som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal fremsatte — det rene Gætteværk, nej, den er foretaget for længe siden og er ikke noget nyt Værk, den er foretaget af Kontorchef K. J. Kristensen i Over-Skyldraadet og offentliggjort i „Nationaløkonomisk Tidsskrift“ allerede i 1927, og han har været saa venlig at supplere den op til den nyere Tid.

Men for at det nu ikke alene skal staa derpaa, kan jeg oplyse, at i den seneste Tid har ogsaa Statistisk Departement foretaget en Opgørelse og er kommet til nogenlunde det samme Resultat, de Divergenser, der er, er saa minimale, at de ikke spiller nogen Rolle i Forhold til de store Tal, vi her beskæftiger os med. 53 Mill. Kr. er den samlede Ejendomsskat paa Landbrugs-ejendomme i 1929—30 og i 1930—31, 18 Mill. Kr. var den i 1909—10. Stigningen er som nævnt 35 Mill. Kr., og regner vi med 5 pCts Rentefod, hvilket vel maa synes naturligt, saa bliver denne Prioritet 700 Mill. Kr. og hverken 1 eller 1¼ Milliard. Naa, men det er jo, indrømmer jeg, temmelig underordnet med saadan ¼ Milliard mere eller mindre, det drejer sig mere om Slagordene, det forstaar jeg meget vel, saa det skal vi vel ikke opholde os videre ved.